

РОЗДІЛ 1

ДІАНА

ПАРИЖ, ДЕСЯТЬ ДНІВ ТОМУ

Колись її називали золотою дівчиною. «Як все змінилося», — подумала вона, дивлячись у дзеркало. Волосся сонячного кольору і неймовірної краси тепер було непоказним і бляклим, єдиного непримітного відтінку фарби, який вона змогла знайти на полицях «Мопоргіх»¹. Після того, як сусід сказав, що якийсь чоловік розпитував про неї, змушена була піти на шопінг. Бо якщо хтось вирішує про щось розпитувати, то це перша ознака того, що щось не так. І всьому можна знайти, здавалося б, невинне пояснення: таємний шанувальник або кур'єр. Але вона не хотіла бути спійманою зненацька, тому треба їхати через усе місто у третій район, де її ніхто не знав, щоб купити фарбу для волосся й окуляри — речі, які завжди мали бути під рукою; але з роками вона стала самовдоволеною. Необережною.

Дивлячись на себе в новому образі, жінка вирішила, що нового кольору волосся недостатньо. Вона взяла ножиці й почала стригтись, зіпсувавши зачіску за 300 євро. Кожен

¹ Велика французька роздрібна мережа зі штаб-квартирою в Кліші, О-де-Сен, поблизу Парижа (тут і далі прим. перекл.).

помах ножиць немов залишав все більше розрізів на полотні нового життя, про яке вона так пильно дбала. Пасма одне за одним падали на плитку у ванній, і незабаром, після чергового чику ножицями, її жаль перетворився на лють. Все, що вона планувала, і все, чим ризикувала, тепер було марним, але так влаштований світ. Яким би розумним ти не вважав себе, завжди знайдеться хтось розумніший, і в цьому полягала помилка: вона не врахувала факту, що її можна перехитрити. Занадто багато років вона була найрозумнішою людиною в кімнаті, тією, хто завжди на два кроки попереду та переграє будь-кого в команді. Секрет успіху полягав у тому, щоб не дати правилам стати на шляху до досягнення мети – метод, яким часто нехтували інші. Так, іноді траплялися помилки, і кров проливалася без потреби. На цьому шляху вона нажила собі ворогів, і тепер деякі колеги зневажали її, але завдяки її зусиллям місія завжди виконувалася. Саме тому її називали золотою дівчиною.

Дотепер. Чик.

Зараз вона вивчала своє віддзеркалення вже холодним і критичним поглядом. За десять хвилин їй вдалося не тільки відстригти свої цінні пасма, а й пройти крізь усі етапи горювання за минулим життям. Заперечення, гнів, депресія. І тепер, коли було досягнуто етапу прийняття, вона була готова рухатися далі: скинути оболонку старої Діани і вдихнути життя в нову версію себе. Більше не золота дівчина, а загартована долею людина з великим досвідом за плечима. Нічого, із цим вона теж впорається.

Жінка замела зістрижене волосся і викинула коробку з-під фарби в пакет для сміття. Часу для стерилізації місця не мала, тому й залишила сліди своєї присутності тут, але із цим

вже нічого не вдієш. Вона лише сподівалася, що паризька поліція буде опиратися на свої сексистські інстинкти і припустатиме, що зниклу безвісти жінку, яка жила в цій квартирі, викрали. Жертва – не злочинець.

Вона вдягла окуляри й заплела нещодавно підстрижене волосся в недбалий пучок. Це було лише легке маскуванню, але його мало вистачити, щоб уникнути уваги будь-кого із сусідів, на яких можна натрапити при виході. Вона зав'язала пакет для сміття і винесла його з ванної до спальні, взяла свою дорожню сумку. Як шкода, що їй доведеться попрощатися зі всіма своїми гарними туфлями й сукнями, однак подорожувати треба без нічого; якщо ж залишити після себе повну шафу дизайнерського одягу, то зникнення здаватиметься більш природним. Це стосується і творів мистецтва, які доведеться тут залишити, хоча їх вона збирала протягом багатьох років, коли її банківські рахунки рясніли грошима: старовинні китайські вази, картина Шагала¹, римський бюст двотисячолітньої давності. Їй бракувати-ме всього цього, але, якщо вона хоче вижити, доведеться піти на жертви.

Взявши дорожню сумку й пакет зі сміттям, вона вийшла зі спальні у вітальню. Ще раз важко зітхнула. Потворні бризки крові забруднили шкіряний диван і невільно лягли по стіні, де висів Шагал, немов абстрактне продовження картини; а під нею навзнак лежало джерело цієї крові. Чоловік був першим, хто наскочив на її двері, відтак йому довелося стати першим, кого вона відправила на той світ. Він був просто типовим качком, чії години у спортзалі перетворилися на

¹ Білорусько-французький художник-авангардист єврейського походження.

рельєфні біцепси, але точно не на інтелект. Не так він уявляв собі закінчення дня; але помер з подивом на обличчі, напевно, не очікуючи, що його прикінчить жінка.

Очевидно, його погано поінформували про ціль.

Жінка почула позаду себе тихі зітхання й озирнулася, щоб глянути на другого чоловіка. Він лежав на краю її коштовного перського килима, а кров його просочувалася у химерний візерунок виноградної лози і тюльпанів. На диво, він був ще живий.

Вона підійшла і штовхнула його туфлю в плече.

Очі чоловіка розплющилися. Він витріщився на неї і почав намацувати зброю, але жінка вже вибила її із зони досяжності, тож тепер все, що йому лишалось — це плескати рукою по підлозі, мов риба, що конає у калюжі власної крові.

— *Qui t'a envoyé?*¹ — запитала вона.

Він заплескав ще дужче. Здається, куля, що потрапила в шию, пошкодила його хребет, і через це рухи нападника стали судомними, а рука неприродно дриглася. Можливо, він не розумів французької. Жінка повторила своє запитання, але вже російською.

У його очах вона не побачила жодного проблеску розуміння. Або він занадто швидко згасав і мозок не встигав функціонувати як треба, або він справді не розумів мови. Обидва припущення викликали тривогу. Вона могла б впоратися із росіянами, але якщо цих людей послав хтось інший, то це створювало певну проблему.

— Хто намагається мене вбити? — цього разу вона запитала англійською. — Скажи мені, і я залишу тебе в живих.

¹ Хто тебе послав? (франц.).

Його рука перестала дригатися, і він впав непорушно, та в очах можна було прочитати усвідомлення. Він збагнув, про що питають. Однак розумів, що все це не має значення: чи скаже він правду, чи збреше — в будь-якому випадку помре.

Раптом жінка почула чоловічі голоси з коридору, які наближалися до її квартири. Чи послали вони ще когось як підкріплення? Вона надто довго зволікала, і на допитування вже не було часу. Вона навела глушник і пустила чоловіку в голову дві кулі. *На добраніч.*

Вилізти з вікна на пожежний вихід — справа кількох секунд. Останній погляд на квартиру мав терпкий присмак: тут вона знайшла частинку щастя і насолоджувалася заслуженими плодами своєї праці. Тепер місце її затишку перетворилося на бійню, залиту кров'ю двох безіменних чоловіків, що забруднили її стіни.

Жінка зістрибнула з пожежних сходів у провулок унизу. Рух вулицями Парижа об одинадцятій вечора був активний, тому вона легко загубилася серед пішоходів, що гуляли цим жвавим проспектом. Удалині почула наближення поліційної сирени, але крок не прискорила. Занадто рано. Ці сирени її не стосувалися.

За п'ять кварталів звідси жінка викинула пакет зі сміттям у контейнер біля ресторану і продовжила йти з дорожньою сумкою на плечі. Там містилося все те, що треба було на цю мить, вона не залишилася зовсім без нічого. Вона мала більш ніж достатньо, щоб почати все спочатку.

Але спершу треба було з'ясувати, хто бажав їй смерті. На жаль, це питання не мало однієї точної відповіді. Спершу жінка припустила, що це були росіяни, однак зараз її тривожили сумніви. Коли ви розлючуєте декілька фракцій, у вас

з'являється безліч ворогів, у кожного з яких свої здатності до розгрому і каліцтва. Питання полягало в тому, як вони викрили її ім'я. І чому вони прийшли по неї шістнадцять років по тому?

Якщо її ім'я було відоме, то імена інших теж було розкрито. Здавалося, минуле ось-ось наздожене їх усіх.

Ось воно, комфортне життя на пенсії. Настав час повернутися до роботи.

РОЗДІЛ 2

МЕГГІ

П'ЮРІТІ, ШТАТ МЕН, НАШІ ДНІ

Тут щось померло.

Я стою на своєму полі, дивлячись на докази вбивства, що залишились на снігу. Жертву, вочевидь, перетягнули. І хоча сніг продовжував безшумно падати пластівцями, ні сліди вбивці, ні борозенки, зроблені трупом, коли його тягли в ліс, ще не замело. Я бачу плями крові, розкидане пір'я і грудки чорного пуху, що тріпотіли на вітрі. Все, що лишилося від однієї з моїх улюблених арауканів, яких я цінувала за те, що ці пташки несуть красиві блакитні яйця. Хоча смерть — це лише крапка у великому колі життя, і я була з нею віч-на-віч багато разів раніше, ця втрата вразила мене; і я зітхаю, видихаючи у холодне повітря.

Розглядаю крізь огорожу курник і те, що лишилося від його мешканців. Тепер тут тільки три дюжини курчат, тобто це дві третини від придбаних п'ятдесяти, яких я вигодовувала минулої весни. Усього за дві години, відколи я відчинила двері курника й випустила їх на день, за цей короткий проміжок часу хижак встиг наробити біди. У мене лишився лише півень — єдиний, хто пережив неодноразові напади орлів і набіги єнотів; і зараз він гордовито походжає по своїй